

Filmen som gir bildet en mulighet til å stoppe opp. Som ikke blir mindre vakker hver gang illusjonen brytes, bildet der fremme som igjen står i rommet, og gir meg tid til å se det utenfra, blant folk eller i min lille hule. Kanskje det er blikket som ikke er mitt som henter meg inn igjen, eller tar det fra meg, slik at jeg igjen smelter sammen med duken. Duken blir rommet og lar meg som har blitt til en annen skue utover, bortover og stopper ved det døde treet. Døden kan når som helst hoppe frem som en av flere mulige figurer, eller djevelen; og det behøver ikke være Tom Waits. Denne gangen lar filmen være, eller kanskje det bare er døden som avventer situasjonen. Uansett skyver musikken døden vekk som nå må vike for flyktige øyeblikk med *polerte trebåter, vind i skjørtet, en italiener med voldsom gestikulasjon, noe pasta og en litt i overkant sjåvinistisk scene iført speedo*.

I Afrika, der litt lenger sør, lager de statuer til bleke briter og franskmenn slik britene og franskmenn vil ha det, kanskje vi også vil. Late personer som foretrekker en idealisert versjon og enkel underholdning, alt annet er for krevende, teen er tross alt best servert fra en vogn på balkongen. I livet under solen steker kulturen bort og grunnen siver mellom tærne, erosjonen tar med seg Afrika ut og ned i dypet der figurene står på ujevne rekker. 10'000 kongeriker redusert til en rekvisitt, bare ikke i denne filmen, denne har et glimt av håp, et glimt av vrede. Kamera zoomer ut og cowboyen tar en drag av sigaretten. Musikken er tvetydig, mulig dette er djevelen, men det er ikke Tom Waits.

I bakgrunnen, ute av fokus begynner bakken å røre på seg. Cowboyen tar en nytt drag og bakken reiser seg inn i nye former, fokus skifter, lyset kommer før lyden og vulkanen spyr ut vulgære CGI-dollars og vinden blåser hatten av cowboyen; han måper med vidåpen munn som sikker brått fylles med store mengder støv, veldig upraktisk nå som han må springe til bilen for å finne et smaffly som står casual parkert sånn så vidt innen rekkevidde.

Cowboyen rekker å mellomlande for og plukke med seg sin kjære og plutselig er de i Paris. Cowboyens make-up er fremdeles perfekt og kjæresten plukker bort to svartbrente hår fra nakken og koster askeskyen bort fra skuldrene. Snart møter de en venn i dobbeltspent blazer og danser på linje; først på et dansegulv, før enda en ny venn drar de med videre inn i neste scene der de danser på en stor balkong med to dører. Det er skyfritt og ingen husker at verden går under. Skuldrene er senket og dansen redder alle.